

Bir zamanlar uzak bir ülkede / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapçı, Sözler

написано kitapçı | 22 января, 2025

Bir zamanlar uzak bir ülkede / dedektif hikaye Bir Zamanlar
Uzak Bir ülkede

(Polisiye Hikaye / Bir Herkül Adnan Macerası)

Biri beni, koskoca cüssemi sarsa sarsa uyandırmaya çalışıyordu. Çok hareket ettiğimi söyleyemem ama eylemi gerçekleştiren kişinin çabasını kol kaslarımda hissediyordum. Tek gözümü istemsizce araladığımda tüm gücüyle iki koluma asılmış ve küçük, güzel yüzünü yüzüme iyice yaklaştırmış sarışın kadını gördüm. Birkaç saniye sürdü onu hatırlamam. Bütün geceyi bu ufak tefek sarışının kollarında geçirmiştik. Onunla dün kalmaya başladığım otelin barında tanışmıştık.

Kaldığım otel izbe, saatlik ya da en fazla günlük tutulan, kalitesiz bir yerdi. Bu şehre her ay terapistimle olan randevum için gelirim. Bu gidişimde hep aynı yerde kaldığımı fark edip doktorumun muayenehanesine yakın bir sokağa girmiş, önüme ilk çıkan otele kayıt yaptırmıştım. Üç gün kalacağımı duyan otel sahibi adam önce şaşırmış, sonra beni baştan aşağıya süzmüştü. Kıyafetlerimden ve tavrımdan paralı bir enayi olduğumu düşünmüş olacak ki hemen resepsiyon kısmından çıkıp bavulumu alarak beni odaya kadar çıkarmıştı. Öyle şişman bir adamdı ve resepsiyon bölmesi öylesine küçüktü ki adamın bütün gün oradan ihtiyaçlarını gidermek dışında çıkmadığı bir bakışta anlaşılıyordu. Odama yerleşip bavulumu adamdan alırken ona enayi olmadığımı göstermek hatta gıcık müşteri imajı çizmek için bahşiş vermemeyi düşünmüştüm ama bu fikirden, bir düşünce akla ne kadar hızlı düşebilirse o hızla vazgeçmiştim. Çünkü adamın oda kapısını koca poposuyla ite ite bir sahneden çıkıyormuş gibi, yegane seyircisi olan bana arkasını dönmeden

uzaklaşma çabası, içler acısı bir trajedyanın ortasına düşmüşüm hissi uyandırmıştı bende. Normalde bavul taşıyan bir görevliye vereceğim bahşişin iki katını çıkarıp adamın eline tutuştururken rahatsız edilmek istemediğimi söylemeyi de unutmamıştım, sanki beni burada bulup rahatsız edebilecek biri varmış gibi. Bütün akşam yanımda getirdiğim şarabı içmiş ve müzik dinlemiştim odada. İçkim tükenince mecburen dışarı çıkmış ve otel sahibine zom olabileceğim bir yer sormuş, otele ait bir barın varlığını ve yürüme mesafesinde olduğunu öğrenince de rahatlamıştım.

Bar da otelden farksız bir yerdi. ışıksız ve duman altı... Küçük ve çok kalabalık olan bu havasız barda oturacak yer bulamayacağımı düşünürken bir adamın bana el ettiğini görüp yanlarına oturdum. Masadaki iki adamın, ben masaya katıldıktan sonra orada yokmuşum gibi birbirileriyle ilgilenmeye devam etmesi beni rahatlatmıştı. Bu saatte en son isteyeceğim şey, bir çiftin vıcık vıcık aşk muhabbetine üçüncü olmak olurdu çünkü.

Şarabın üstüne cila olsun diye birkaç bira içtikten sonra viskiye dönmüş ve ne kadar içtiğimi hatırlamayacağım bir duruma ulaşmıştım ki barın kapısında o kadını gördüm. O da tıpkı benim ilk bara girişimde düşündüğüme benzer biçimde, oturabileceği bir yer olmadığını düşünüyor gibiydi. Beni yanlarına alan sevgililere minnet borcumu ödemiş olmak adına el etmiştim kıza ya da belki amaçsızca güzel bir kadına el sallıyordum. Etrafına dikkatle bakınıp başka şansı olmadığını görünce yanıma yaklaştı ya da sadece hoş bir adamla içki içmek istiyordu.

“Ne oluyor? Ne bu telaşın?” dedim ama sözler pek yuvarlak çıktı ağızımdan. Hala akşamdan kalmalık nedeniyle açılmamıştı çene kaslarım demek.

“Kötüyüm Adnan, doktora götür beni.”

Bunları söylerken son gücünü kullanmış olacak ki, beni uyanık

görmenin verdiği rahatlamayla birlikte yığılı verdi yatağa.

Bütün günü hastanede geçirdikten sonra birlikte otele döndük. Ona aşağıda beklemesini ve taksi çağırmasını söyleyip eşyalarımı toplamak için odama çıktım. Otel sahibi üç günlük para ödeyip bir gün kalmış olmamın sebebini sorma zahmetine bile girmeden tekrar yolum düşerse mutlaka beklediklerini belirtti. Sanki evinden misafir ağırlıyordu şaşkın. Taksiye binerken de onun evine vardığımızda da hatta evde karşılıklı oturduğumuz ilk yarım saatte bile hiç konuşmadık. Kendimi kandırılmış hissediyor oluşum kadınlara duyduğum aşırı güvensizlik ve haklı korkularım mıydı suskunluğun sebebi? Sonunda sessizliğin beni daha tedirgin bir ruh haline sürüklediğini fark ettim.

“Bir şeyler anlatmaya niyetli misin küçük hanım?” diye girdim söze. Kelimeleri sert sert tükürür gibi söylüyordum ki ona kızgınlığımın derecesini anlasın.

“Neden bu kadar sinirlisin biliyorum. Kendimi zehirlediğimi ya da uyuşturucu kullanıp senin yanına geldiğimi düşünüyorsun galiba. Beni senin başını belaya sokmakla suçluyorsun belli ki. Ama düşündüğün gibi değil.”

Bu sözleri söylerken çimen yeşili gözlerini gözlerime dikti. Bir an duraksadı, gözleri hafifçe yere kayd ve tadını beğenmediği bir şeyi boğazından itiyormuşçasına yutkunduktan sonra devam etti.

“Keşke düşündüğün gibi olsaydı. Sanırım gerçekler çok daha kötü. Ama seni daha fazla rahatsız etmek istemiyorum. Sen bir an önce git. Güzel bir gece geçirmek istedin ama şansızmışsın, bana rastladın. Üzgünüm.” Bunları söyledikten sonra ayağa kalktı.

“Bak tatlım, istersen burada yalnız kalma. Ya da seni kendi evine götüreyim. Burasının senin evin olmadığı aşikar,” diyerek salonla birleşik mutfaktaki buzdolabına yürüdüm. Dolabın üzerinde best friends 4 ever yazan fotoğrafı aldım.

Fotoğrafta bizim güzellik ve yanında bir başka alımlı kadın vardı.

“Bu arkadaşının evi sanıyorum. Bak başta kafamı toplayamamış olabilirim ama zor bir durumda olduğunu anladım. Sabah sen fenalaştığında içkiden olduğunu düşünmüştüm ama doktor zehirlendiğini söyleyip mideni yıkayınca birden nasıl bir boka girdim diye sınırlarım bozuldu. Aslında kızgınlığım sana değildi. Uzun bir hikaye bu. Şimdi görüyorum ki bana ihtiyacın var. O yüzden sana yardım etmeme izin ver.”

“Evet, bu ev bana ait değil. O fotoğraftaki arkadaşımın ama o ülke dışında. Nereye gideceğimi bilemedim. Sen bunu nasıl anladın?” Ben daha cevap vermeden devam etti. “Neyse boş ver bunları. Gerçekten yardım edebileceğin bir şey değil bu. Beni birileri zehirledi. Hem de evimden birileri. Bunu daha önce de düşünüyordum, yani bundan şüpheleniyordum ama emin olamıyordum. Artık eminim. Anlayacağın bu işlere bulaşmak istemezsin. Bir bataklıkta gibiyim.”

Kadın sözlerini bitirir bitirmez ben girdim söze. “Bir bataklıktaysan, benimle karşılaştığın için çok şanslısın çünkü sana uzatılabilecek en sağlam ağaç dalını ben tutarım. Ben dedektif Adnan Yılmaz. Başın bir gizemle dertteyse Sherlock’unu bulmuş olduğunu söyleyebilirim. Ve inan bana mütevazı biriyimdir.”

Sözlerimin sonunda muzip bir göz kırpması eklemem onu güldürdü. Her zaman olduğu gibi çözmeme gereken yeni bir olay kucağıma düşmüştü. Bu sefer hem mecazen hem de gerçek anlamıyla olay kucağımdaydı çünkü kadın yeniden fazlaca rahatlamış olacak ki kollarıma yığıldı.

Birkaç saat uyudu. Ben de bu sırada onunla tanışmamızdan, bulunduğumuz ana kadar yaşadığımız her şeyi gözden geçirdim. Kıyafetleri, şu an içinde bulunduğumuz ev, konuşma tarzı... D n bu kadının bambaŐka biri olduğunu düşünmüştüm. İçki kafamı oldukça bulandırmıştı. O kalitesiz barda tanıştığım bu kadın

giyimine ve arkadaşının evine bakılırsa yüksek gelirlili, konuşmasında seçtiği sözlere ve zor durumdayken bile gördüğü ilk erkeği koruyucu prens ilan etmeyeşine bakılırsa oldukça da kültürlü biriydi. Bazen en doğru çözüm akla ilk gelendir. Dün gittiği bar normalde gezineceği bir yer olamazdı. Kadınlar böyle aykırı hareketleri bir otoriteye isyan ettiklerinde yaparlar. Belki bir aile sorunuuydu. Üstelik zehirlendiğini öğrenince evine gitmemeyi seçecek kadar büyük bir sorun olmalıydı bu. kendisine yapılan saldırıyı önleyecek zamanı olmadığını ve başına geleni duyunca şoka da girmediğini düşünürsek, zehirlenme yeni kesinleştirdiği ama tahmin ettiği bir durum olmalıydı.

Günlerdir ağladığını açık eden gözlerine bakınca okunan hüznün sebebi başka ne olabilirdi peki? Peşini bırakmayan koca mı? Yüzük izi yoktu parmağında. Terk eden bir sevgili belki. Dün geçirdiğimiz (tahminimce ateşli) geceden sonra beni bir anda silip atabilecek cesareti göstermiş bu kadın aşk acısı çekecek birine benzemiyordu. Ailesinden birini kaybetmiş olabilir miydi? Uzun zamandır acı çektiğinden gözüne hüznün oturmuş, kendini yalnız hissettiği için barda gördüğü adamla birlikte olan, güvende hissettiğinde dizleri çözülmesine rağmen yardım dilenmeyerek güçlü görünmeye çalışan biri.

Galiba çok sevdiği bir büyüğünü kaybetmişti. Varlıklı bir ailenin kızıydı. Öyleyse miras kavgasında bir kişi azaltmak isteyen aile üyelerinin canice planı olabilirdi bu zehirlenme işi. Düşüncelerimde gezinirken onun uyandığını fark ettim. Birlikte kahve içtik ve o da bana kısaca hikayesini anlattı.

“Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Anne ve babamı geçen yıl bir kazada kaybettik. Üç kardeşiz ve ben onların en büyüğüyüm. Benim bir küçüğüm hastalığından dolayı yatağa bağlı yaşıyor. Dünyayı bizim baktığımız açıdan görmüyor. Küçük bir bebek gibidir. Annem onu Peter Pan’ım diye severdi. O hep çocuk kalacak çünkü.”

Gözleri dolmuştu. Kendini toparlayıp devam etti. “En küçüğümüz

ise evlidir ve anneleri kaybedene kadar bizden ayrı yaşıyordu. Babam, onun kocasını hiçbir zaman sevememişti. Bu yüzden de bizimkilerle arası açıktı. Ben onu her zaman aradım ama nedense beni annelerle arasını yapmak istememekle hatta arayı daha çok bozmakla suçluyordu. Ebeveynlerimizi kaybetmek bizi yakınlaştırdı. Gelip bizimle yaşamasını istedim. Çünkü kocası işsiz ve bu yüzden zor şartlar altında yaşıyorlar. Önce miras açıklanana kadar eve dönmek istemedi. Her gün kapısına gidip eve çağırdım onu. Sonunda ikna oldu ama sanırım büyük bir hata yaptım onu ikna etmekle. Kardeşim saf ve temizdir ama kocası öyle değil. Mirastan faydalanamayacaklarını düşünüyor ve önlerinde engel olarak beni görüyor. Beni zehirlemeye çalışan da oydu galiba. Kardeşimi de bu zehirli fikirleri ile doldurduğunu düşünüyorum. Mesela bir gece odamda bir tıkırtı duyup uyandım. Kız kardeşim yatağımın başında duruyordu. Neler olduğunu sorduğumda üstümü örtmek istediğini söyledi ama elinde metal bir heykel olduğunu ve onu yavaşça arkasına sakladığını görmüştüm. Kendi kendime kuruntu yaptığımı düşündüm ama onların bizim evde kalmaya başladıkları günden beri mide ağrıları çekiyordum. Hasta kardeşime bakmak zorunda olduğumdan kendime vakit ayıramıyorum. Doktora gitmek aklıma gelse de bütün gün onunla ilgilendiğimden fırsat bulamadım bir türlü. Beni öldürürlerse miras tamamen onlara kalacak ve hasta kız kardeşimi de belki...”

Devamını getiremedi hıçkırıklara boğuldu. Kuğu gibi boynunu hafifçe eğerek omzuma yasladı. Bir süre öylece kaldık. Nefes alıp vermeleri giderek sakinleşiyordu. Nefesini dinledim. Kendi nefesimi onunkiyle eşitlemeye çalıştım. Kokusunu içime çektim. Birden midem bulandı. Ölümüne sebep olduğum, babamdan daha çok baba olan Komiserimin sesini duydum sanki. Onunla son konuşmamda söylediklerini tekrar ediyordu. “Adnan o kadın, bizim düşündüğümüz kişi değil. Yani değilmiş. Nasıl anlamadık. Nasıl söylesem sana... Herkülüm hemen bizim balıkçıya git. Ben de geleceğim.” Ses kulağımda yankılandı bir süre. Omzumdaki kızı iterek kendimden uzaklaştırdım. Cebimden bir not kağıdıyla bir kalem çıkardım önüne fırlatır gibi attım.

“Şuraya evinin adresini yaz. Benim bir randevum var. Yarın senin evinde olacağım.”

Kızın adres yazdığı kağıdı alırken ekledim. “Dikkatli ol. Yani işim yarım kalsın istemem.”

Cevabını beklemeden çıktım evden. Hemen terapistimi görmeye gittim. Olanları ona anlattığımda aslında bariz olanı söyledi. Bu kız bana o ismi anılmayacak ucubeyi hatırlatmıştı nedense. Bu yüzden bu kadına yakın olmamalıydım. Hatta belki bu işi bırakmalıydım. Arkanı dönüp gidebilmelisin diyordu doktorum. Ama bunu asla yapamayacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Ertesi gün söz verdiğim gibi bardaki kızın evine gittim.

Ev küçük bir şatoydu. Hizmetçiler, uşaklar, bahçıvanlar derken evin nüfusu epey kalabalıktı. Bana oldukça güvenli bir yer gibi görünmüştü. Dev salona geçmeden önce hasta kız kardeşini görmek için odasına gittim. Bardaki kadın, hasta kızın yatağının yanına oturdu.

“Kitap okuma saatimiz. O yüzden heyecanlı şimdi. Çok az konuşabiliyor ve seni anlıyor.”

O bana kızı tanıtırken, kız da yanında duran masal kitabını uzatıyor gözleriyle kitabı okumasını söylüyordu ablasına.

“Hayır tatlım aşağıda çok işim var. Bugünlük kitap okuyamayacağım.”

Kız kitabı çekiştirmeye devam etti.

“Tutturdu oku diye ama evdekileri salona toplamam gerekiyor ki herkesle tanışın biran önce. Çalışanlardan bazıları çıkmadan onlara hafta sonu hakkında bilgi vereceğim ve kalacağınız odayı da hazırlatacağım.”

Bu sırada kız masal kitabını daha hızlı çekiyor ve kafasını durmadan hayır der gibi sallıyordu. Kafasını sallarken ağzından çıkan salyalar ablasının elbisesine geldi. Abla kitabı hızla çekerek kızın yanından kalktı.

“Bu kadar yeter sanırım, huysuzlanmaya başladı biz çıkalım,” dedi bana dönerek. Bu sırada yataktaki kız “ paamuu paamuu” diye inliyordu. Masal kitabına baktım: Pamuk Prenses.

“Sen ev halkını toparlayana kadar ben küçük hanıma masalını okuyayım.”

Ablanın cevabını beklemeden kitabı elinden alıp kızın yatağının yanına oturdum.”

Abla şaşkın, “ Emin misin?” dedi. “Hemşiresi okurdu. Hiç gerek yok yani.”

“Hayır, ısrar ediyorum. Hadi sen git. On dakika sonra aşağıda olurum.”

Abla odadan çıktıktan sonra Pamuk Prenses’i okumaya başladım. Kızın sallanmaları yavaş yavaş durdu. Gözlerini yarı yarıya kapattı. Pamuk Prenses’ten her bahsedişimde sağ elini kalbine götürüyor, “Pamuu, pamuu...” diyordu. Cadıdan bahsedişimde ise kafasını sallamaya başlıyordu. Daha masal bitmeden annesinin deyimiyle Peter Pan, kendi düşlerinde ise Pamuk Prenses olan masum kız uykuya daldı. İçimi hüznü kapladı. Onunla olmak bana iyi gelmişti. Masumiyeti buzlarımı eritmese de ısıtmıştı biraz. Çok sevdiği kitabını ulaşabileceği bir yere koyup salona indim. Çalışanlarla kısa kısa konuştum. Herkes barda tanıştığım kadını bir melek olarak tanımlıyor ve küçük hasta kız için çok üzülüyordu. Genel kanı eve yeni gelen kardeşin kıskanç ve kötü niyetli olduğu yönündeydi.

Aşçı bir örnekle açıkladı hislerini. “Ben bu evde üç senedir çalışıyorum. Evin hanımı ve beyefendi çok iyi insanlardı. Ben çalışmaya başladığımda, onlar öldükten sonra eve kurulan çift burada değildi. Bir gün hanımla bey evde yokken evin büyük kızı, kız kardeşini ve onun kocasını yemeğe çağırdı. Uğraştım didindim elimden gelen en iyi yemekleri hazırladım. Küçük Hanım, kardeşinin yine de memnun olmayacağına emin gibiydi. Bense fazla abarttığımı düşünüyordum. O gün yemek odasından bağrıışmalar geldi. Apar topar gitti bu evli çift. Önce kahya

girdi yemek salonuna. Küçük Hanım'ı hüngür hüngür ağlarken bulmuş. Tabii kendi aramızda ev sahipleri hakkında konuşmamız yasak olduğundan ne olduğunu soramamıştım kahyaya. Ama ertesi gün küçük hanım kahyanın bana durumu anlatmış olduğunu düşünerek mutfağa inip "Sakın kendini üzme. Durumun seninle ilgisi yok. Sen en iyisini yaptın ama o kavga çıkarıp gitmek için bahane olarak kullandı yemekleri," dedi. O zaman anladım ki, kavganın sebebi benim yaptığım yemeklermiş. Düşünün artık. Kız kardeşini onca zaman görmüyorsun ve kavga çıkardığın sebebe bak. Çok mahcup oldum ama neyse ki, Küçük Hanım söylediklerinde içtendi."

Aşçının anlattıkları kafamı bir hayli karıştırmıştı. Daha sonra kahyadan da benzer hikayeler dinledim. Ve ona aşçının anlattığı olayın günü sordum.

"Hangi günü sorduğunuzdan emin olamadım. İki üç kere buna benzer olaylar oldu. Ama yeni aşçının olduğu bir günden bahsediyorsunuz sanırım. Size kim söyledi yemekten olduğunu bilmiyorum ama kendi fikrini söylemiştir o kişi. Çünkü kavga tamamen benim yüzümden çıkmıştı. Karı koca o gün geldiklerinde evin kızının pardösüsünü almıştım ama genelde beyler pardösülerini kendileri asmak isterler diye beyinkini almadım. Çok büyük hata etmişim. Olay patlayıp bu çift kavga kıyamet evden gidince yemek odasında perişan halde buldum Hanımefendi'yi. Odasına götürdüğümde kafasını hafifçe omzuma yasladı ve 'Üzülme kahya, sen nereden bilecektin böyle olacağını? Aşağılık kompleksine girdi ve bunu sana benim özellikle yaptırdığımı düşündü," dedi. O haline bakmadan bir de beni avutuyordu."

Daha sözleri bitmeden kalbim sıkışmıştı. Bu kadını ilk gördüğüm andan beri içimde garip bir his vardı. O ucubeyi bana hatırlatan bu kadın, herkesin melek sandığı bir şeytandı. Küçük kızın odasına koştum. Merdivenleri üçer beşer çıkıyordum. Kapıyı açtığımda kadını hasta kızın serumuna bir şey enjekte ederken yakaladım. Küçük Pamuk Prenses'in kolundaki damar yolunu çekip çıkardım. Ve kadına okkalı bir

tokat indirdim.

Birkaç saat sonra bölge karakolunda miras kavgası içindeki aile üyeleri daha önceden tanıdığım yakın dostum olan karakol şefi ve birkaç polis memuru karşıma dizilmiş benden cevap bekliyorlardı.

“Bu ailede üç kız kardeş var. Bunlardan biri prenses biri melek ve biri şeytan. Prenses olan kız herkesin malumu ama melek ve şeytanı yıllarca karıştırmış bütün çevreleri. Evin en büyük kızı, melek zannedilen kişi aslında basit bir para düşkünü. Kız kardeşi fakir bir adamla evlenince ailesi çok büyük tepki vermiş. Ama belki de kızlarını defterden tamamen silmeyeceklerdi. Büyük kız bir şeytan gibi ailesinin kulağına fısıldayıp durdu eminim. Tıpkı aşçı ve kahyanın kulağına doğru olmayan hikayeler fısıldadığı gibi. Önce çevredeki herkesi kız kardeşinin para düşkünü kötü kalpli biri olduğuna inandırdı. Bütün ev en küçük kızıdan nefret ediyor, büyük olana ise tapıyordu. Tek bir kişi dışında. Çocukça masumiyetiyle gerçek kötülüğü hisseden Pamuk Prenses. O hikayede kötü üvey anne kısımlarında başını sallayışı ile ablası kitabına dokunuşunda başını sallayışı aynıydı kızın. Önce bunun bir tesadüf olabileceğini düşündüm. Ama sonra evdeki çalışanları dinlediğimde bu kendini zeki sanan kadının planı tamamen gözlerimin önüne serildi. O gün sarhoş bir halde gitmiş olduğum bara gelme sebebi zehirlenmiş olduğuna tanık olacak bir yarım akıllı kadın düşkünü bulmaktı. Ve bu kadın düşkünü ev ahalisinden başka bir tanık olarak gözleri iyice boyayacaktı aklınca. Tüm şüpheler, en küçük kızın kocasıyla birlikte ablasını öldürmek istediği yönünde yoğunlaşırken, kendisi hasta kardeşini zehirleyecek ve bu suç evli çiftin üstüne kalacaktı. Böylece hem hasta kıza bakmaktan kurtulacak hem de mirası bölüşmek zorunda kalmayacaktı. Ama sen şeytan...”

Cinayete teşebbüs eden kadının yüzüne iyice yaklaştım. Artık iki gün önceki sabah uyandığымda yüz yüze gelişimiz kadar yakındı suratlarımız.

“Sen kaderin sana oynadığı büyük oyun sayesinde amacına ulaşamadın. Ayağını taşa değil kayaya çarptın. Adımı ilk duyduğundaki şaşkınlığın ve düşüp bayılışın rahatlamadan değil, belki de gazetelerden adımı okuduğundan, bana Herkül Adnan dendiğini bildiğindendi. Herkül lakabını bana veren komiserim, sadece iri cüssemden dolayı Herkül demedi bana. Ünlü bir dedektif karakterinin sarı kıvrımlarına sahip olduğumu da düşünürdü. Ve inan ki güzelim, ister Poirot’dan gelen Herkül olsun ister tanrıların oğlu Herkül olsun, Adnan hayatında iki kere aynı hataya düşmez. Bir kadın Herkül’ü bir kere tuzağa düşürmüştü ve emin ol bir ikincisi asla olmayacak.”

O akşam şatodan bozma eve giderek evin yeni sahipleri olan karı kocadan küçük Pamuk Prens’e kitap okumak için izin istedim. Ve bu kez hikaye kitabından kötü kraliçeyi çıkararak okudum masalı. Pamuk Prens, babası seyahatleyken sarayın avcısı ile ormanda gezintiye çıkıyor. Bu sırada avcı ve prenses birbirini kaybediyor. Prens bir süre yedi cücelerle kalıyor. Onların evinde bir parti yapıp dans ederlerken Pamuk Prens bilmediği bir mantarın tadına bakmak istiyor ve mantar onu bir süre uyutuyor. Oradan geçen ve Prens’e hayran olan bir Prens gizemi çözüyor. Yediği mantarın etkisini geçirecek bir panzehir içirip Pamuk Prens’i uyandırıyor.

Küçük arkadaşım kendimce yorumladığım masalı ilgi ile dinledi. Ve Prens kısmı geldiğinde sanırım parmağıyla beni işaret etti. Sonra tüm masumiyetini gözler önüne seren güzel bir uykuya daldı. Odasından çıkarken ona son bir kez baktım

“Keşke gerçek hayattaki kötü kraliçeleri de silip atmak bu kadar kolay olsa,” diye mırıldandım ışığını kapatırken.

Ceyda Kiremitçi Vasiliev. Detektiv proza